

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

VII Всеукраїнської
науково-практичної конференції
студентів та молодих вчених
(19-21 листопада 2024 року)

Міністерство освіти і науки України
Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Південно-Українське відділення Соціологічної асоціації України
м. Одеса

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**VII Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих
вчених**

(19-21 листопада 2024 року)

УДК: 1+316 (062.552)

Рецензенти:

Володимир ЖАРКИХ, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, історії та політології, НУ «Одеська політехніка»;

Оксана ІВАНОВА, кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін, Міжнародний гуманітарний університет.

Рекомендовано Вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Протокол № 7 від 26.12.2024 р.

Редакційна колегія:

Відповідальний редактор – Оксана ПЕТІНОВА, доктор філософських наук, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», м. Одеса, Україна

Члени редколегії:

Євген БОРІНШТЕЙН, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), Україна

Зоя АТАМАНЮК, доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», (м. Одеса), Україна

Олена ЛІСЕЄНКО, доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), голова Південноукраїнського відділення САУ, Україна

Південноукраїнські наукові студії: Збірник матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. студентів та молодих вчених (м. Одеса, 19-21 листопада 2024 року) / за ред. д. філос. н., проф. Петінової О. Б. – 213 с.

Матеріали конференції представлені в авторській редакції мовою оригіналу

Анна МАРИНИЧЕВА	СУТНІСТЬ ЗАКОНУ ЗАПЕРЕЧЕННЯ.....	138
Аліна МІНЧЕНКО	СУТНІСТЬ ТА РОЛЬ ПРАГМАТИЗМУ В ЖИТТІ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ.....	140
Олександр ПАСТУХ	ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК СУСПІЛЬСТВА І ПРИРОДИ: АНТРОПОЦЕНТРИЗМ VS ЕКОЦЕНТРИЗМ.....	143
Анна ПОПОВИЧ	ПРОБЛЕМА СПІВВІДНОШЕННЯ ВІРИ ТА РОЗУМУ В ЛЮДСЬКОМУ БУТТІ.....	145
Микола БУХАНЕНКО, Іван КОТЕЛЬНИКОВ,	ГЕОПОЛІТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ.....	148
Марія ОДАРІЙ, Максим ЛАВРЕНТЬЄВ	ІСТОРІЯ СТОМАТОЛОГІЇ ВІД ЕПОХИ ЕНЕОЛІТУ ДО СЬОГОДЕННЯ.....	150
Єгор ДУБІНЄНКО, Анастасія ЄГОРОВА	УКРАЇНСЬКО-РУМУНСЬКІ МІЖДЕРЖАВНІ ВІДНОСИНИ У ДОБУ ДИРЕКТОРІЇ УНР 1918-1920 РОКИ.....	152
Альвіна ПИСАРІВСЬКА	ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ОДЕСИ.....	154
Кирило СТОЯНОВ, Артем ЯРОШ	МІЖКУЛЬТУРНИЙ ДІАЛОГ УКРАЇНСЬКОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ: МЕХАНІЗМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	157
Валерія ТВЕРДОВСЬКА	ПОЛІТИЧНІ ТА ШЛЮБНІ ЗВ'ЯЗКИ ПЕРІОДУ КИЇВСЬКОЇ РУСІ.....	159
Талла ЧАЙКОВСЬКА, Богдан ВИБОРНИЙ	КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ.....	161
Дмитро ЧОЛАК	НАСЛІДКИ ГОЛОДОМОРУ ДЛЯ САМОУСВІДОМЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ.....	163
Вікторія ДІДЕНКО	БУЛІНГ СЕРЕД ПІДЛІТКІВ (на матеріалах соціологічного дослідження).....	165
Вячеслав ФІЛПІЧУК	ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ІНТЕРКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІКИ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ.....	168
Віолета СВІТЛИЦЬКА	ЕТИМОЛОГІЯ ТА ДОФІЛОСОФСЬКЕ РОЗУМІННЯ ФЕНОМЕНУ «ЖІНКА».....	170
Mykola KICHKA	PROFESSIONAL TRAINING PECULIARITIES OF SPECIALISTS IN THE ECONOMIC DOMAIN.....	173

Марія ОДАРІЙ, Максим ЛАВРЕНТЬЄВ,
здобувачі першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, ОПП «Стоматологія»,
факультет стоматології,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна
Науковий керівник: Юлія МЕЛЬНИК, к.політ.наук доц. кафедри
мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна

ІСТОРІЯ СТОМАТОЛОГІЇ ВІД ЕПОХИ ЕНЕОЛІТУ ДО СЬОГОДЕННЯ

Енеоліт (IV–III тис. до н.е.): Перші сліди стоматологічної практики. Археологічні знахідки, такі як черепи з просвердленими зубами, свідчать про те, що вже в епоху енеоліту люди мали певні знання про лікування зубів. У Мергарху (сучасний Пакистан) були виявлені зуби з отворами, що вказують на використання примітивних стоматологічних інструментів. Люди того часу використовували природні інструменти, такі як камінь та кістку, для свердління та обробки зубів [1].

Антична стоматологія: Греція та Рим (V ст. до н.е. – V ст. н.е.) У класичній Греції Гіппократ і Арістотель досліджували зуби та методи лікування зубних захворювань. Грецькі лікарі впровадили знання про карієс та застосовували методи видалення зубів [2]. У Римі, лікарі як Цельс, спеціалізувалися на зубній хірургії, впровадивши практики видалення зубів та використання протезів. Для виготовлення перших зубних протезів використовували золото, слонову кістку та людські зуби.

Середньовіччя (V–XV ст.): Стоматологія в руках цирюльників. У цей період медична практика часто була в руках цирюльників, які виконували видалення зубів та прості хірургічні процедури. Відсутність розвитку медицини та вплив релігії стримували прогрес у стоматології. Народна медицина була поширена у вигляді застосування трав для знеболення та лікування інфекцій порожнини рота.

Ренесанс (XIV–XVI ст.): Відродження науки та медичних знань. Поширення наукових знань призвело до вивчення будови людського тіла, зокрема зубів. Анатомічні праці, такі як “De Humani Corporis Fabrica” Андреаса Везалія (1543), відкривали нові горизонти для розуміння функцій зубів і захворювань ротової порожнини. Поширення знань про хірургію стимулювало розвиток більш точних методів видалення зубів та лікування інфекцій.

XVII–XVIII ст.: Становлення стоматології як окремої дисципліни. У XVII столітті стоматологія почала розглядатися як окрема медична дисципліна. Французький лікар П'єр Фошар, відомий як “батько сучасної стоматології”, у 1728 році опублікував книгу “Хірургічний стоматолог”, у якій детально описав лікування карієсу, пломбування та протезування зубів. Введення металевих протезів та зубних коронок стало проривом у стоматології цього періоду. Також Фошар першим почав використовувати зубну щітку та нитку для профілактики захворювань.

XIX ст.: Ера інновацій – анестезія та нові матеріали. У XIX столітті значний розвиток отримала хірургічна стоматологія завдяки відкриттю анестезії (ефір у 1846 році, хлороформ у 1847 році), що дозволило проводити складні стоматологічні процедури без болю. Це стало революційним моментом у лікуванні зубів. Розробка амальгами як матеріалу для пломбування зубів у 1830-х роках сприяла ефективному лікуванню карієсу.

XX століття: Нові технології та масова профілактика. У 1895 році відкриття рентгенівських променів Вільгельмом Рентгеном стало поворотним моментом для стоматології, оскільки дозволило діагностувати захворювання зубів і кісток без необхідності інвазивних процедур. Масове виробництво зубних щіток, паст та засобів для догляду за порожниною рота сприяло поліпшенню гігієни серед населення. Відкриття фторидів і їх впровадження у зубні пасту значно знизило рівень карієсу [4]. Розвинулася ортодонція та щелепно-лицева хірургія, з'явилися нові методи протезування, такі як мостоподібні протези та коронки з новітніх матеріалів.

XXI століття: Діджиталізація та регенеративна медицина. У XXI столітті стоматологія стала однією з найбільш технологічно розвинених галузей медицини. Впровадження цифрових технологій, таких як CAD/CAM системи для виготовлення зубних протезів, значно покращило точність та швидкість стоматологічних процедур. Лазерна стоматологія стала ефективним методом для лікування карієсу, пародонтозу та хірургічних втручань без значного пошкодження тканин. Однією з перспективних галузей є регенеративна стоматологія, яка досліджує можливості вирощування зубів за допомогою стовбурових клітин [3].

Перспективи стоматології: історія стоматології демонструє еволюцію від примітивних методів лікування до високотехнологічних процедур. Прогрес у матеріалах, інструментах та методах лікування дозволяє забезпечувати пацієнтам якісне та безболісне лікування. У майбутньому очікуються нові досягнення в галузі біотехнологій, що зможуть замінити втрачений зубний матеріал та впровадити методи природного відновлення зубів. Стоматологія продовжує активно розвиватися завдяки інноваціям у сфері біотехнологій та генетики. Використання стовбурових клітин та нових матеріалів дозволяє відновлювати зубну тканину, а цифрові технології роблять стоматологічні процедури більш точними та ефективними. Таким чином, історія стоматології демонструє значний прогрес від примітивних методів лікування до складних технологій сучасності, що дозволяють проводити безболісне та ефективне лікування.

Список використаних джерел:

1. Фошар П'єр, "Le Chirurgien Dentiste", 1728 р.
2. Везалій А., "De Humani Corporis Fabrica", 1543 р.
3. Археологічні знахідки у Мергарху, Пакистан, дослідження 1960-х років.
4. Цельс, "De Medicina", римська епоха.
5. Дані про відкриття рентгенівських променів Вільгельмом Рентгеном, 1895р.
6. Відкриття анестезії: ефір (1846), хлороформ (1847).
7. Впровадження фторування води, середина XX століття.

Єгор ДУБІНЄНКО, Анастасія ЄГОРОВА
здобувачі першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
ОПП «Терапія та реабілітація»,
факультет медицини та громадського здоров'я,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна
Науковий керівник: Юлія МЕЛЬНИК, к.політ.наук доц. кафедри
мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна

УКРАЇНСЬКО-РУМУНСЬКІ МІЖДЕРЖАВНІ ВІДНОСИНИ У ДОБУ ДИРЕКТОРІЇ УНР 1918-1920 РОКИ

Українсько-румунські відносини в період Директорії Української Народної Республіки (УНР) (1918–1920 роки) розвивалися у складних історичних умовах. Після розпаду Австро-Угорської та Російської імперій на політичній мапі Європи з'явилися нові національні держави, які прагнули закріпити свої території та зміцнити позиції на міжнародній арені. Відносини між УНР та Румунією були особливо важливими, оскільки обидві держави мали спільні кордони, а також територіальні претензії на південному заході України. Цей період відзначався складними, дипломатичними, військовими та економічними аспектами взаємодії, що мали важливі наслідки як для України, так і для Румунії.

Якщо брати політичну ситуацію в Україні та Румунії наприкінці 1918 року, то можна з впевненістю зазначити суттєві зміни. Після приходу до влади Директорії УНР на тлі боротьби за незалежність від радянської Росії, уряд України прагнув здобути міжнародне визнання та підтримку, зокрема, й від Румунії. Однак стосунки між обома державами мали складний характер, оскільки Румунія, у свою чергу, була зацікавлена в контролі над північною Буковиною, яка входила до складу Австро-Угорщини до 1918 року, а також у частині Бессарабії, що відокремилася від Російської імперії в 1917 році [1].

Українська Директорія намагалася укласти союз із Румунією для протидії більшовикам, проте румунський уряд виявляв обережність і не прагнув формалізувати відносини з УНР через територіальні суперечки. В цей час Бессарабія залишалася, так скажемо, «каменем» спотикання у відносинах, оскільки Україна вважала її частиною своєї території. З іншого боку, Румунія розглядала Буковину і Бессарабію як свою історичну спадщину і не мала наміру йти на поступки [2]. Отже, територіальні конфлікти між Україною та Румунією мали своїм підґрунтям давні історичні конфлікти. Незважаючи на певні домовленості, обидві сторони не могли досягти остаточної згоди. Директорія УНР намагалася використати міжнародну ситуацію для утримання контролю над Буковиною та частиною Бессарабії, проте в умовах громадянської війни та радянської загрози не мала достатніх ресурсів для захисту цих територій [3].